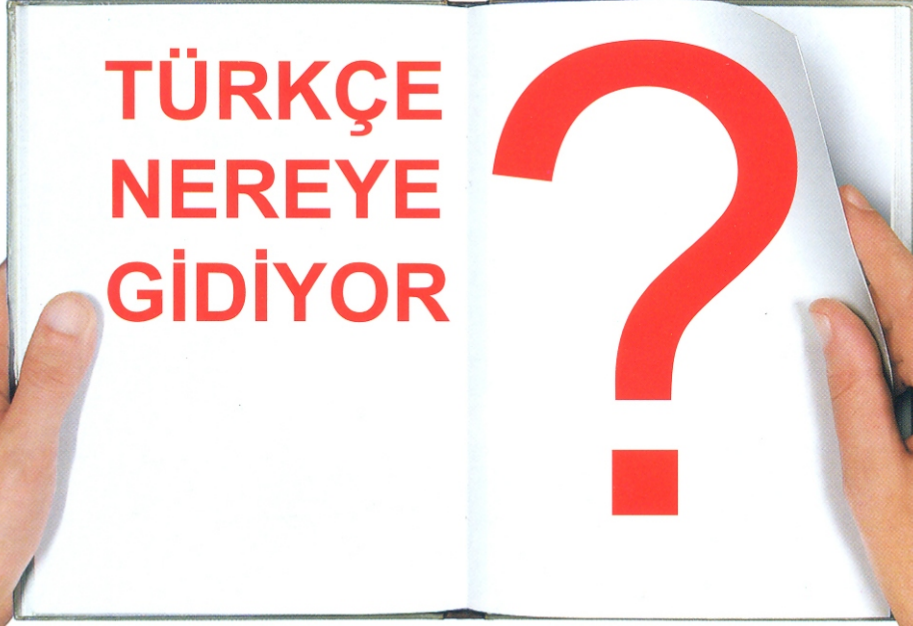

Ömer Tuğrul KARA
gevheri76@hotmail.com

KARA, Ömer Tuğrul, (Nisan-Mayıs-Haziran, 2007), “Türkçe Nereye Gidiyor”, Osmaniye Rehberi, S.35-36-37, s.14-15

Dünyanın en yaygın dillerinden biri olan güzel Türkçemiz her geçen gün yeni bir tehlikeyle yüz yüze kalmaktadır. Gerek yabancı dillerin dilimizi kirletmesi gerekse de bizlerin dili kötü kullanması Türkçemizi içinden çıkılmaz dipsiz kuyulara itmektedir. Bugün Türkçeyi anlamlı-anlamsız binlerce yabancı kelime işgâl etmektedir.

Türklerin İslâmiyeti kabulünden önceki dönemlerde “Öz Türkçe”, dışarıdan gelebilecek tüm tehlikelere karşı kapalı bir kutu gibiydi. “İslamiyete Geçiş Dönemi”nin ünlü dilbilimcisi

Kaşgarlı Mahmut, Türk dilinin ilk dilbilgisi ve sözlüğü olan Divanü Lügati't Türk'te 7500 adet “Öz Türkçe” sözcüğün varlığından söz etmekteydi. Türk dili, Türklerin İslamiyeti kabulünden sonraki dönemlerde; yabancı dillerden gelen sözcüklerin istilâsına uğradı. Dilimiz önce Arapça ve Farsça dilleriyle tanıştı. Tanışmakla da kalmadı, Arapça “Osmanlı İmparatorluğu”nun resim dili oluverdi. Misafir gibi gelen bu iki dil, zaman içerisinde sözcük dağarcığımızın neredeyse ev sahipleri oldu. Yavuz hırsız ev sahibini bastırdı. Arapça ve Farsça kelimelerin etkisi günümüze kadar sürdü. Bugün bile birçoğumuzun ismi Arapçadır.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Osmanlının çöküş yıllarında yanlış Batılılaşma faaliyetleri yeni bir felâketle karşı karşıya kalmamıza neden oldu. “Tanzimat Dönemi”yle birlikte Osmanlı aydınları Batılılaşma sevdasına düştüler. Dönemin en güçlü ülkesi Fransayı bu sevdada kendilerine örnek aldılar. “Kâtibime kolalı da gömlek ne güzel yaraşır”, şarkısında olduğu gibi Batılılaşma hevesiyle bir Fransız hayranlığı doğdu. Osmanlı aydınları Fransız eserlerini asıllarından okuma gayreti içine girdiler. Edebiyatımızın hemen hemen bütün türlerinde Fransızca kelimeler boy gösterdi. Böylece Arapça ve Farsçanın yanı sıra istilâcılar arasına Fransızca da girdi. “Mersi, pardon, alaturka, alafranga” kelimeleri bize bu dilin hediyeleri oldu.

Cumhuriyetin ilanından sonra başta Atatürk olmak üzere birçok Türk düşünürü ve büyüğü Türk dilini kurtarmak ve geliştirmek için çaba sarf ettiler. 1936’da Türk Dil Kurumu kuruldu. Dil kurultayları, şurâları düzenlendi. Üniversiteler Türk dili ile ilgi bölümler açtı. Ama yine de tüm yapılanlar bilim ve teknoloji rüzgârının bir virüs gibi ülkemize sürüklediği “İngilizce” illetinden bizleri koruyamadı. Sinema, basın ve televizyon bu dili yüreğimize kadar işletti. Gençlerimiz artık “okey, bye bye, computer” sözcükleriyle yatıp kalkmaya başladı. Arapça, Farsça ve Fransızca diye ağlanırken, dilimizin yeni kâbusu “İngilizce” oldu. Güzel Türkçemiz bu üç başlı ejderha ile savaşmak zorunda bırakıldı. Bizler ise bu durum karşısında seyirci kaldık.

Peki, ne yapmalıydık? Hatamız neydi? Elbette tüm bu soruların cevaplarını almak gibi bir sorumluluğu sizlere yükleyemem. Ama her şey bitmiş değil. Tüm bu olumsuzluklara rağmen bir gerçek var ki o da bizi mutlu ediyor: Etrafındaki tüm zehirli sarmaşıklara, tüm davetsiz istilâcılara ve karalamalara rağmen dil bayrağımız güzel Türkçemiz dimdik ayakta durmaya devam ediyor. Bu durum Tanzimat dönemi gazetecilerinden Sait Bey’in, Türk dilini kullanmaktan sakınanlara bir şamar gibi gelen şu dizelerini hatırlatıyor:

Arapça isteyen Urban'a gitsin
Acemce isteyen İran'a gitsin
Fregiler Fregistan'a gitsin
Ki biz Türküz, bize Türkî gerekir.

Bizler değerlerimizin kıymetini bildiğimiz sürece millet olma özelliğini sürdürürüz. Sokakta, evde, okulda nerede olursak olalım, konuşmamıza, yazmamıza dikkat edelim. Türkçemizi sevelim, koruyalım. Onu narin bir kuş gibi görüp, yabancı ellerden uzak turalım. Yabancı bir kelimenin Türkçe karşılığı varsa onu kullanmaya gayret edelim. Unutmayalım ki başka Türkçe yok, olmayacak da...